

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 26 lutego 2019 r.

Pozycja 52

POSTANOWIENIE z dnia 22 stycznia 2019 r. Sygn. akt Ts 51/09

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Tuleja,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.J. w sprawie zgodności:

- 1) art. 87 § 3 pkt 2, art. 87¹ § 1 pkt 2 i 3 oraz art. 91 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, ze zm.) z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 64 ust. 2 i 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) art. 282 § 1 pkt 1 ustawy wymienionej w pkt 1 z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 i art. 64 ust. 2 i 3 Konstytucji oraz z art. 1 Protokołu nr 4 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, zapewniającego niektóre prawa i wolności inne niż już zawarte w Konwencji i Protokole nr 1 do Konwencji, sporządzonego w Strasburgu dnia 16 września 1963 r. (Dz. U. z 1995 r. Nr 36, poz. 175),

p o s t a n a w i a:

1) podjąć zawieszone postępowanie;

2) umorzyć postępowanie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 19 lutego 2009 r. M.J. (dalej: skarżący) zarzucił, że art. 87 § 3 pkt 2, art. 87¹ § 1 pkt 2 i 3 oraz art. 91 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (ówcześnie: Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 917, ze zm.; dalej: k.p.) są niezgodne z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 64 ust. 2 i 3 Konstytucji. Skarżący podniósł także, że art. 282 § 1 pkt 1 k.p. jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 64 ust. 2 i 3 Konstytucji, jak również z art. 1 Protokołu nr 4 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, zapewniającego niektóre prawa i wolności inne niż już zawarte w Konwencji i Protokole nr 1 do Konwencji, sporządzonego w Strasburgu dnia 16 września 1963 r. (Dz. U. z 1995 r. Nr 36, poz. 175).

Na etapie wstępnej kontroli skargi konstytucyjnej Trybunał nabrał wątpliwości co do autentyczności widniejących pod skargą i pełnomocnictwem do jej sporządzenia podpisów oraz pieczęci imiennych radcy prawnego G.K. Zaistniało wówczas uzasadnione podejrzenie popełnienia czynu zabronionego, określonego w art. 270 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r.

– Kodeks karny (ówcześnie: Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1600, ze zm.; dalej: k.k.), o czym Szef Biura Trybunału Konstytucyjnego zawiadomił Prokuraturę Rejonową w T. pismem z 11 stycznia 2010 r. (znak: [...]).

W tym stanie rzeczy, postanowieniem z 15 stycznia 2010 r., Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (ówcześnie: Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.) w związku z art. 20 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.), zawiesił postępowanie, stwierdziwszy, że ewentualne nadanie biegu skardze konstytucyjnej zależy od rozstrzygnięcia o popełnieniu czynu zabronionego.

Sąd Rejonowy w K. Wydział Karny – wyrokiem z 11 kwietnia 2017 r. (sygn. [...]), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. Wydział Karny Odwoławczy z 29 września 2017 r. (sygn. [...]) – uznał skarżącego za winnego m.in. tego, że w postępowaniu przed Trybunałem „w sprawie o sygn. akt Ts 51/09 użył jako autentycznych podrobionych dokumentów w postaci skargi konstytucyjnej z dnia 19 lutego 2009 r. oraz pełnomocnictwa dla adw. A. K.-K. oraz radcy prawnego G.K. z dnia 7 stycznia 2009 r., na których uprzednio podrobiono podpis oraz pieczętkę radcy prawnego G.K, czym wyczerpał znamiona występku z art. 270 § 1 k.k.”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074, ze zm.) do postępowań przed Trybunałem wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane skargą nie zostało zakończone do 3 stycznia 2017 r., tzn. dnia wejścia w życie u.o.t.p. TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają jej przepisy.

Zgodnie z art. 180 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.) w związku z art. 36 u.o.t.p. TK, gdy rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego postępowania, Trybunał podejmuje zawieszone postępowanie z urzędu z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia kończącego to postępowanie. Sprawa, w związku z którą Trybunał zawiesił postępowanie, została zakończona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z 29 września 2017 r. (dalej: wyrok skazujący). W tym stanie rzeczy konieczne stało się podjęcie zawieszonego postępowania.

Trybunał stwierdza, że – w świetle wskazanego rozstrzygnięcia – kontynuowanie postępowania w sprawie o sygnaturze akt Ts 51/09, a w konsekwencji wydanie orzeczenia jest niedopuszczalne. Wyrok skazujący – którym Trybunał Konstytucyjny jest związany na mocy art. 11 k.p.c. w związku z art. 36 u.o.t.p. TK – jednoznacznie wskazuje bowiem na to, że złożona przez skarżącego skarga nie została sporządzona i wniesiona przez radcę prawnego G.K., tj. przez podmiot, o którym mowa zarówno w obowiązującym w dniu złożenia skargi art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.), jak i obowiązującym obecnie art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK.

W tym stanie rzeczy – zgodnie z art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK – należało umorzyć postępowanie.